

Şehitlere Saygı

– ahmet-ilhan · 04 Temmuz 2009

ŞEHİTLERE SAYGI

Millet olarak hepimiz şehitlere saygılıyız. Hafta içinde yapılan törenlerde her kesimden vatandaşlarımız bu saygıyı, kendilerince ifade ettiler. Özellikle vatan savunması sırasında şehit olanlar, Çanakkale'de, Sarıkamış'ta ya da Yemen'de her nerede olursa olsun, şehit olmuşlarsa, milletin tümünce aynı duygularla anılıyorlar.

Ancak terör dönemlerinde, iç çatışmalarda, kendi davaları uğruna öldürülen ve taraftarlarınca şehit kabul edilen insanlar da var. Onlar da şehitler anılırken taraftarlarınca şehit olarak anılıyorlar ve adlarına programlar düzenleniyor. Bir kesimin şehit kabul ettiği bu insanları diğer kesimlerin de şehit kabul etmeleri beklenemez. Yine de en azından diğer kesimlerin tercihlerine saygı duyulması beklenir.

Özellikle 12 Eylül öncesinde, şimdi belki daha iyi anladığımız nedenlerle gençlerimiz öldürüldüler. Her kesim kendi kayıplarını şehit olarak nitelendirdi. Dini bir terim olmasına rağmen dine inanmayanlar bile kayıplarını şehit olarak devrim şehidi olarak andılar.

O günlerde aslında öldürenlerin de öldürülenlerin de kullanıldıkları daha sonra ortaya çıktı. Gençleri birbirine kıskırtanlar onların kanları üzerinden iktidar oldular. İsimleri okullara, caddeler verildi. Çileler çekildi. Acılar yaşandı. Ancak o dönemle hala hesaplaşamadı.

Kayseri'de Ali Koç'u cami çıkışında şehit ettiler. İstanbul'da Metin Yüksel'i cami önünde vurdular. Biz biliyoruz ki, asıl katiller başkalarıydı. Gençler alet edildiler. Ali Koç'u kim öldürdü? Metin Yüksel'i kim öldürdü? Gerçek katiller kimlerdi? Darbenin olgunlaşması için ölümleri körükleyenler kimlerdi? Aynı silahla sabah ve akşam farklı kesimden gençleri mezara gönderenler kimlerdi? Artık biliyoruz. Bu gençler hain bir planın mağdurlarıydılar.

Yaşıtları duvarlara "Ali Koç'lar ölmez" yazdılar. Yürüyüşler yaptılar. Sloganlar attılar:"şehitler ölmez" Yine arkadaşları her şehitler gününde Şehit Metin Yüksel'i andılar. Herkes kendi dünyasında acısını yaşadı. Kayıplarına ağladı. Gün geldi acılar kaldı düşmanlıklar kayboldu. Her kesim diğerlerini anladı hatta gün geldi acılarını paylaştı. Eski kutuplaşmalar ortadan kalktı.

Ali Koç babamın can dostunun oğluydu. Ben Onun çocukluğunu bilirdim. Dışarıda olduğum için nasıl bir genç ve delikanlı olduğunu göremedim. Bir tatil de Kayseri'ye geldiğimde Ali şehit oldu dediler. Kısa bir süre sonra da babası rahmetli oldu. Bir insanın hayatı ne kadar çileli olabilirse o kadar çile çekmiş Duran Amcam, her türlü acılara göğüs geren Duran amcam, bu acıya dayanamadı. Ali ülkücüydü ve ülkücü

şehitlere Onun ismi de eklendi.

Bu konuya nerden geldik? Hem şehitler haftasındayız hem de Metin Yüksel'in ismi bir sokağa verildiği için sözler ediliyor. Oysa artık o kutuplaşmalar yok. Öyle bir kutuplaşmayı isteyen de yok. Herkes birbirinin acısını paylaşmak ve birbirini anlamaya çalışmakla meşgul.

MHP'li bir Belediye Başkanı, Kayseri'de bir sokağa Ali Koç ismini verseydi, Kenan Evren ismini vermesinden daha fazla mı tepki çekerdi? Ben kendi adıma birincisini tercih ederdim. Cami önünde imanını ikrarından hemen sonra öldürülen birisinin şehitliği konusunda da zerre kadar şüphem olmazdı. Gelin biraz da bu açıdan bakalım ne olur? Önyargılı olmayalım.